

Kristi himmelfartsdag d. 30. maj 2019

Salmer:

257: Vaj nu, Dannebrog, på voven

259: Din himmelkrone ser vi stråle

251: Jesus, himmelfaren

254: Fuldendt er nådens store værk

Prædikentekst: Markusevangeliet 16,14-20

Til sidst viste Jesus sig for de elleve selv, mens de sad til bords, og han bebrejdede dem deres vantro og hårdhertethed, fordi de ikke havde troet dem, der havde set ham efter hans opstandelse. Så sagde han til dem: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen. Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes. Og disse tegn skal følge dem, der tror: I mit navn skal de uddrive dæmoner, de skal tale med nye tunger, og de skal tage på slanger med deres hænder, og drikker de dødbringende gift, skal det ikke skade dem; de skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske.« Da Herren Jesus havde talt til dem, blev han taget op til himlen, og han satte sig ved Guds højre hånd. Men de drog ud og prædikede alle vegne, og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med.

Det må indimellem have været belastende for Jesus med de disciple. I tre år har de gået sammen med Jesus. De har set ham helbrede mennesker. De har set ham drive dæmoner ud. De har hørt ham tale og diskutere med stor autoritet. De har set ham være sammen med de mennesker, som de andre ikke gad være sammen med; de udstødte, dem tog han ind i fællesskabet. De syge, dem turde han røre ved. De små børn, dem trak han frem som eksempler, vi skal lære af.

Hvis nogen skulle, ja, burde have været med på, hvad Jesus ville, så må det have været disciplene. Ingen har lyttet så meget til, hvad Jesus har sagt. Ingen har set så meget af det, han har gjort. Og alligevel viser de gang på gang, at de ikke fanger det, som Jesus har gang i.

Okay, inden Jesu død og opstandelse er det måske forståeligt, at de ikke fatter alt. For Jesus vendte op og ned på mange ting. Han tænkte radikalt anderledes end de fleste. For i Jesu øjne er de små de

store. De sidste bliver de første. De svage bliver de stærke. Det tager tid at vænne sig til en helt ny måde at tænke og leve på. Disciplene forsøgte at forstå Jesus, så godt de kunne, men faldt ofte tilbage i den normale menneskelige måde at tænke på. Og da det hele blev mere intenst og påsken nærmede sig, viste det sig for alvor, hvor lidt de havde forstået. For det Jesus havde i tankerne - det han så i horisonten - var så meget anderledes end det, de ventede på.

Jesus skulle være konge. Han skulle være messias. Så langt var både Jesus og disciplene og alle, der fulgte ham, enige. Jesu planer for sin kroning var bare noget anderledes end det normale. Da de red ind i Jerusalem palmesøndag, blev Jesus hyldet med palmegrene og begejstrede tilråb, og disciplene, ja, alle som fulgte Jesus, tænkte, at nu bliver han konge. Nu tager han endelig magten og viser, hvad han dur til. Det her er begyndelsen på en fin og flot kroningsceremoni, og så skal Jesus regere, og vi, hans venner, skal få vigtige poster.

Nej. Det viste sig, at han godt nok blev ophøjet og placeret et sted, hvor alle kunne se ham. Men han blev kronet med en tornekrone. Han blev en korsfæstet konge. Hans magt var i afmagten og afkaldet. Hans lidelse og død var det, han havde at vise frem, det var det, han havde at give sine efterfølgere.

Og så kunne det hele have endt der. Jesus ville i så fald have været endnu et af de mennesker, som har guddommeligt storhedsvanvid. Endnu en af de tosser, som troede, han var Gud. Disciplene ville have været endnu større fjolser, fordi de faktisk troede og håbede på ham. De ville have spildt 3 år af deres liv, og de ville have brugt resten af deres liv på at spekulere over, hvordan de dog kunne være så naive. I dag ville de alle have været glemt og kun have været kendt af virkeligt nørdede historikere, som har speciale i mislykkede messiasser i en fjern udkant af Romerriget.

Men det blev påskemorgen. Graven var tom. Alt blev anderledes. Jesus havde talt sandt, nu huskede de og forstod noget af det, han havde sagt. At han skulle opstå. At han skulle forlade dem en kort tid og så komme igen.

Påskemorgen gør hele forskellen. Disciplene blev revet ud af det spor, de var på vej ud af. På vej til at blive nogle kiksede og naive mennesker, som havde troet på en bedrager. Nu blev de sat ind på en ny vej, ja, i en ny verden. En verden, hvor døde kan opstå. En verden, hvor alt er muligt for Gud. Det havde han så stærkt vist ved at hive Jesus op af dødsriget og graven.

Jesus viste sig jævnlige for sine disciple efter sin opstandelse. Opmuntrede dem og overbeviste dem om, at det virkelig var ham. Indimellem var han lidt hård og skældte dem ud for ikke at have forstået det hele. Men først og fremmest lærte han dem om riget. Guds rige. De må have suget til sig. Mere end de gjorde før, hvor de også var optagede af at skændes med hinanden om, hvem der var vigtigst og størst. Nu lytter de og forsøger at forstå alt, hvad han siger til dem. Og så, efter 40 dages intensiv undervisning stiller et af dem et spørgsmål:

”Herre, er det nu, du vil genoprette Riget for Israel?”

Åhhhr, må Jesus have tænkt. ”Nej, nej, nej. Forstår I da ingenting? Fair nok, at I ikke forstod noget inden min død og opstandelse. Men efter min død og opstandelse, da må I da have forstået, at mit rige ikke er af denne verden. At jeg ikke er en jordisk konge, men en himmelsk konge. Ikke en som hersker med magt og sværd, men ved en kærlighed, som giver sig selv hen.”

Og så sker der noget uventet. Noget, som ingen af disciplene havde forudset. Jesus letter stille fra jorden, stiger til himmels og indtager sin plads ved Guds højre side. Han viser dem endegyldigt, at han ikke er en jordisk konge, men en himmelsk.

Bibelen beskriver, at disciplene både blev noget forundrede, ja, nok også lidt vemodige, men også glade. De får en opgave at gå videre i livet på. Alt det, de har oplevet, alt det, de har set, alt det Jesus har lært dem, det skal de nu fortælle videre. Det skal de dele. For Jesus ved, at de har set for meget til, at de bare kan holde mund. De har oplevet for meget til, at de bare kan gemme det i deres indre.

Fordi disciplene fortalte det videre, nåede beretningen om Kristi himmelfart frem til os i Vinderslev / Hinge Kirke i dag. Hvad skal vi mene om det hele? Hvad skal vi mene om beretningen om, at Jesus stiger til himmels, vender tilbage til Gud?

Måske kan vi blive lidt misundelige på, at Jesus bare forsvinder. Nogle gange, når tingene bliver lidt for trælse, kan vi mærke fristelsen til bare at stikke af. Ikke noget med at lave en stor dramatisk scene. Men bare lige så stille liste af, uden at nogen opdager det. Især hvis vi ikke lige orker at være sammen med mange mennesker. Eller hvis vi skal håndtere en eller anden konflikt, som er svær at overskue. Eller hvis vi er lidt trætte af livet. Så kan vi godt længes efter bare at forsvinde. Man

kunne også godt forestille sig, at Jesus indimellem kunne længes efter at forsvinde, når hans disciple var allermest tungnemme og trælse.

Vi behøver ikke være så misundelige på Jesus. For han forsvinder ikke. Han forlader godt nok disciplene, men det er for at blive mere nærværende for alle mennesker til alle tider.

Lyder det mystisk? Lyder det ikke nærmest som noget gådetale, som Jesus kunne have fundet på at sige? Jo, det gør det nok. Det er dog den dybe mening med himmelfarten. Jesus forlod jord for at blive mere nærværende. Med Jesu himmelfart er det ikke slut med, at Gud blander sig i verdens liv. Det er ikke slut med, at Gud er tæt på os. Det er ikke sådan, at Jesus lukker døren efter sig ind til himlen og siger, at nu må I pænt lade være med at forstyrre mig indtil den dag, jeg kommer igen. For kongen vender tilbage en dag.

Nej, Jesu himmelfart og placering ved Guds højre side skal først og fremmest forstås som hans kroning. Han får den plads, som han har haft fra evighed af som Guds søn. Himmelfarten er en forlængelse af opstandelsen. Nu er han helt oppe igen. Som Gud er han nu ikke mere bundet af tid og rum. Gud er evig. Gud kan bryde ind i vores verden hvor og hvornår han vil. Hvorfor han ikke altid gør det, det kan vi spekulere over helt til dommedag. Men at han kan, det er en uopgivelig del af kristendommen. Gud kan virke i vores verden. Og med Jesu nedstigning til jord og med hans opstigning til himlen er der skabt en åben forbindelse, ja, så er det stadig helt muligt, at Jesus kan være nærværende i vores verden.

For det første bliver han nærværende for os gennem sit ord. Disciplene blev sendt ud i verden, og vi kan derfor høre beretningerne om hans liv i dag. Fordi han forlod dem, satte han dem fri til at dele sig op, drage i hver sin retning og sprede de gode nyheder mest muligt. Mod øst i retning mod Asien. Mod syd i retning mod Afrika. Mod vest i retning mod Spanien. Mod nord i retning mod Midtjylland. Alle mennesker på hele jorden skal have muligheden for at høre beretningerne om Jesu fødsel, død, opstandelse og himmelfart.

For det andet bliver Jesus mere nærværende gennem sin ånd. Kun fordi Jesus vendte tilbage til Gud, blev der plads til ånden. Guds nærvær i verden, som blev sendt til disciplene pinedag. Ånden er ikke bundet af tid og sted og rum, som Jesus var på jord. Den virker, hvor den vil. Blæser, hvor den vil. Peger dog ikke på hvem, den vil, men er altid optaget af at drage mennesker nærmere til Gud.

For det tredje bliver Jesus nærværende for os i dåb og nadver. Han kan være nær os alle steder, men for vores skyld har han givet os faste holdepunkter. Han har lovet at være helt tæt på os i dåben, hvor han binder sig til os. Vi får del i hans død og opstandelse, vi får mulighed for tilgivelse og evigt liv. Vi er dybest set ikke overladt til os selv mere, men forbundet med den evige Gud selv. I nadveren giver han os sig selv. Lader os konkret smage tilgivelsen, den tilgivelse som Jesus har givet os. Lader os smage den kærlighed, som giver sig selv. Lader os smage fællesskabet med den treenige Gud og med de andre rundt om nadverbordet.

Så Jesus forlod jorden, indtog sin plads hos Gud for at kunne være mere nærværende.

Er det svært at forstå? Ja, det kan det være. Det kan være svært at få helt til at hænge sammen i vores hoveder, og det hænger ikke altid helt sammen i mit hoved. Og dog er det ikke andet end at tro på, at Gud er Gud, og at han kan, hvad han vil.

Han vil virke i vores verden, for han er ikke en fjern Gud, men en Gud, som kom nær i Kristus og stadig kommer os nær ved ordet, ånden, dåben og nadveren.

Han vil virke i vores kirke, for kirken er fællesskabet af dem, som måske ikke forstår alt, men har tillid til, at Gud har styr på de store linjer i historien og i vores liv.

Han vil virke i vores liv, for vi er alle skabt af ham, har høj værdi, og han ønsker inderligt, at vi tager i mod det, som hans søn har at give os: tilgivelse og evigt liv.